

יעד אחוץ וויערענע ענטש. זיך קינדער וועלכע
 בע האבען אליין געשטעלט געהן האבען זיך
 אויסגעקוקט מיט שרעק און אלע ווייסע
 סולדענדיג זיך צום פאטער, אדער צו דער
 מוטער און פרעגערנדיג מיט שרעק: „מאָר,
 מע וואוהין?“
 „אויך, ווייט גיט זיין לויב קינד“,
 און געווען דער ענטפער. זיין האבען נישט
 קומט אין דער ווייסקייט און האָבען קיין
 נאך נישט געזעהן, נאָר א וועג וואס האָט
 זיך געצויגן אָפֿן א ברעג.
 פֿליענדיג און די שטיקלייט איבער
 געריסען געווארען, דערע עלטסטער פון זיי
 האָט זיך אָפּגעשטעלט און אויסגערופֿען:
 „אידען, נאָר האָבען פֿערנעמען אונז
 ווערע ספרותיות!“
 ווי פֿערשטיינערט זענען אלע געבליבן
 בען און עס האָט נישט גענומען איין נישט
 און באלד האָבען מיטן שטימען אן איין
 קול אויסגעששרינ: „אויך וועל געהן צו-
 רוק און דעמען דאָס הייליגסטע וואס איז
 אונז פֿערבריינגען.“ און מיט שטראַהלענדי-
 גע פֿיגורען און נעגלע מיט וועגן זיי
 אוועק צוריק אין שטאָט. עס האָט אנגעהויבן
 געזעהן ווי זענען מיט א מאָל איינער
 און קערפֿטענדיג אונטער זייערע וועלכע
 פֿון אַט די מיטען הייליגע, וועלכע
 האָבען זיך מסקין געווען פֿאר וויער הייז
 ליגטומס דענען זיי נעמאלען אויפֿן וועג
 מיט, א שטעט ישראָל! אויף זיי לויפֿען
 ריסען פֿון א סאָבע פֿונ'ס שונא. די
 צוויי וועגן וויאָסער געלעפֿטן מיט מעהר
 איבעמען, און אַט האָבען זיי געברייט
 וויער ציעל. זיי זענען אריין אין בית
 המדרש, ארויסגעקומען די ספרותיות